

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 11867/2022
05.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Споменке Зарић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јовица Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости споразума и исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1025/22 од 09.05.2022. године, у седници одржаној 05.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1025/22 од 09.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1025/22 од 09.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2743/17 од 16.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор туженог о стварној ненадлежности Основног суда у Врању за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, утврђено је да је апсолутно ништав Споразум о накнади број 465-1110/11-07 од 21.11.2011. године, закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинскоправне послове Града Врања, међу парничним странкама, којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, јер је супротан принудним прописима и јавном поретку, те да не производи правно дејство. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште па до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште по Споразуму о накнади број 465-1110/11-07 од 21.11.2011. године, за њихов сувласнички удео за катастарску парцелу број .., површине 1115 м², уписане у ЛН бр. .. КО Врање 1 исплати и то: тужиоцу АА из ... за његов сувласнички удео од $\frac{1}{4}$, износ од 161.675,00 динара и тужиоцу ББ из ... за његов сувласнички удео од $\frac{1}{4}$, износ од 161.675,00 динара, са законском затезном каматом почев од 16.03.2022. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати 177.409,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1025/22 од 09.05.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог, потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, усвајајућем делу става трећем изреке и ставу четвртм и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости Споразума о накнади за експроприсано земљиште закљученог између тужилаца и туженог и исплата тужиоцима разлике исплаћене и припадајуће накнаде због извршене фактичке експропријације земљишта, имајући у виду статус експроприсаног земљишта, а одлукама нижестепених судова одлучено је усвајањем тужбеног захтева. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, по питању утврђивања ништавости предметног споразума и потраживања разлике новчане накнаде за експроприсану непокретност настале као последица ништавости закљученог споразума, у складу је са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права релевантног за пресуђење ове правне ствари, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. При том, одлуке судова приложене уз ревизију, којима тужени указује на евентуално другачије одлучивање о истом правном питању у споровима са оваквим тужбеним захтевом, не указују нужно и на исказан различит правни став у тим одлукама, будући да правилна примена материјалног права у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања сваког конкретног случаја, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе, док утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, не представља разлог за изјављивање посебне ревизије.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења

тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости и исплате разлике накнаде за експроприсану непокретност поднета је дана 07.11.2017. године. Вредност предмета спора у односу на сваког од тужилаца појединачно, јре они нису јединствени супарничари у смислу члана 210. ЗПП износи 161.775,00 динара. Поступак је спроведен по правилима из главе XXXIII Закона о парничном поступку, која се односи на поступак у споровима мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**